

MERCEDES RON

ΤΟ

Μια
πρωτότυπη
ταινία προσεχώς,
τον Δεκέμβριο
του 2024 στο

prime

ΠΩΣ ΕΠΕΣΑ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ;

ΛΑΘΟΣ

ΕΥΚΟΛΑ. ΕΦΕΡΕ ΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ.

ΣΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το λάθος σου (Βιβλίο 2)**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Culpa tuya*

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Grupo Editorial, Βαρκελώνη 2017

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Mercedes Ron

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Emily Wittig

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Mercedes Ron, 2017

© Penguin Random House Grupo Editorial S.A.U., Travessera de Gràcia, 47-49,
Barcelona 08021, Spain, 2017

© Εξωφύλλου: Sourcebooks, 2023

© Εικόνων εξωφύλλου: surkovdimitri/depositphotos, Tyler Gooding/Unsplash,
Tengyart/Unsplash

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2024

ISBN 978-618-01-5841-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

MERCEDES RON

ΤΟ

ΠΩΣ ΕΠΕΣΑ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ,

ΛΑΘΟΣ

ΕΥΚΟΛΑ. ΕΦΕΡΕ ΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ.

ΣΟΥ

Μετάφραση: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

*Στην αδελφή μου Ρο.
Σε ευχαριστώ που παίζεις μαζί μου,
που μ' ακούς, που γελάς μ' εμένα και εις βάρος μου
και που είσαι πάντα δίπλα μου όταν σε χρειάζομαι.*

Πρόλογος

Η ΒΡΟΧΗ ΕΠΕΦΤΕ πάνω μας, μας μούσκευε και μας πάγωνε, αλλά δεν είχε σημασία. Τίποτα δεν είχε σημασία πια. Ήξερα ότι θα άλλαζαν όλα, ότι ο κόσμος μου ήταν έτοιμος να καταρρεύσει από στιγμή σε στιγμή.

«Δεν υπάρχει γυρισμός. Δεν μπορώ ούτε να σε κοιτάξω...»

Τα δάκρυα κυλούσαν απαρηγόρητα στο πρόσωπό του.

Πώς μπόρεσα να του το κάνω αυτό; Τα λόγια του καρφώθηκαν σαν μαχαιριές στην καρδιά μου, με διέλναν.

«Δεν ξέρω τι να πω», είπα προσπαθώντας να ελέγξω τον πανικό που απειλούσε να με κυριεύσει. Δεν μπορούσε να μ' αφήσει... Δε θα με άφηνε, έτσι;

Τα μάτια του στάθηκαν επίμονα στα δικά μου, με κοίταξε με μίσος, με περιφρόνηση, μ' έναν τρόπο που δεν περίμενα ότι θα με κοίταζε ποτέ.

«Τελειώσαμε», ψιθύρισε σπαρακτικά, αλλά αποφασισμένα.

Και μ' αυτή τη μία λέξη ο κόσμος μου τυλίχτηκε σ' ένα πυκνό, ζοφερό και μοναχικό σκοτάδι, σε μια φυλακή ειδικά σχεδιασμένη για μένα. Όμως, μου άξιζε, αυτή τη φορά μου άξιζε.

ΝΟΑ

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΕΚΛΕΙΝΑ τα δεκαοχτώ. Ακόμη θυμόμουν πώς έντεκα μήνες πριν μετρούσα τις μέρες ώσπου να καταφέρω να ενηλικιωθώ, να παίρνω αποφάσεις για τον εαυτό μου και να φύγω από αυτό το μέρος. Προφανώς, τα πράγματα δεν ήταν πια όπως έντεκα μήνες πριν. Ήταν όλα τόσο διαφορετικά, που μου φαινόταν απίστευτο και μόνο που το σκεφτόμουν. Όχι μόνο είχα συνηθίσει τη ζωή μου εδώ, αλλά πλέον δεν μπορούσα να με φανταστώ να ζω σε άλλη πόλη. Είχα καταφέρει να βρω τη θέση μου στο σχολείο και στην οικογένεια με την οποία έτυχε να πρέπει να μείνω.

Όλα αυτά τα εμπόδια που χρειάστηκε να ξεπεράσω –όχι μόνο εκείνους τους μήνες, αλλά από τη στιγμή που γεννήθηκα– με είχαν κάνει πιο δυνατή. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευα. Είχαν συμβεί πολλά, και δεν ήταν όλα θετικά, εγώ ωστόσο κρατούσα το καλύτερο: τον Νικόλας. Ποιος να μου το 'λεγε ότι θα κατέληγα να τον ερωτευτώ; Κι όμως ήμουν τρελά ερωτευμένη, τόσο που πονούσε η καρδιά μου. Έπρεπε να γνωρίσουμε ο ένας τον άλλον, να μάθουμε να ζούμε ως ζευγάρι, και δεν ήταν εύκολο, το προσπαθούσαμε κάθε μέρα. Οι προσωπικότητές μας συγκρούονταν συχνά και ο Νικ δεν ήταν εύκολος άνθρωπος, αλλά τον αγαπούσα σαν τρελή.

Αυτός ήταν κι ο λόγος που ήμουν θλιμμένη λίγο πριν από το πάρτι των γενεθλίων μου. Ο Νικ δε θα ερχόταν. Είχα να τον δω δυο εβδομάδες, καθώς τους τελευταίους μήνες ταξίδευε στο Σαν Φρανσίσκο... Του έμενε ένας χρόνος για να τελειώσει τη σχολή

και εκμεταλλενοταν κάθε πόρτα που του είχε ανοίξει ο πατέρας του. Ο Νικ που μπλεκόταν σε φασαρίες δεν υπήρχε πια. Τώρα ήταν άλλος. Είχε ωριμάσει μαζί μου, είχε βελτιωθεί, παρόλο που φοβόμουν ότι ο παλιός του εαυτός μπορούσε να εμφανιστεί ανά πάσα στιγμή.

Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Είχα μαζέψει τα μαλλιά μου σ' έναν κομψό χαλαρό κότσο ψηλά στο κεφάλι απόλυτα ταιριαστό με το λευκό φόρεμα που μου είχαν κάνει δώρο για τα γενέθλιά μου η μαμά μου και ο Γουίλ. Η μαμά μου είχε τρελαθεί οργανώνοντας το πάρτι. Σύμφωνα με εκείνη, αυτή ήταν η τελευταία της ευκαιρία να επιτελέσει τον ρόλο της, δεδομένου ότι σε μία εβδομάδα θα αποφοιτούσα και λίγο μετά θα έφευγα για σπουδές. Είχα στείλει αιτήσεις σε πολλά πανεπιστήμια, αλλά τελικά αποφάσισα να πάω στο UCLA στο Λος Άντζελες. Είχα ήδη κάνει αρκετές αλλαγές και μετακομίσεις, δεν ήθελα να πάω σε άλλη πόλη, πόσο μάλλον να φύγω μακριά από τον Νικ. Εκείνος πήγαινε στο ίδιο πανεπιστήμιο και παρόλο που ήξερα ότι αφού τελείωνε τη σχολή το πιθανότερο ήταν να μετακομίσει στο Σαν Φρανσίσκο για να δουλέψει στο νέο γραφείο του πατέρα του, αποφάσισα ότι αυτό ήταν ένα πρόβλημα του μέλλοντος. Είχαμε ακόμη καιρό μέχρι τότε και δεν ήθελα να στενοχωρηθώ.

Σηκώθηκα από το μπουντουάρ και, προτού φορέσω το φόρεμα, το βλέμμα μου στάθηκε στην ουλή στο στομάχι μου. Χάιδεψα εκείνο το σημείο του δέρματός μου που θα έμενε τραυματισμένο και σημαδεμένο για μια ζωή, κι ένιωσα ένα ρίγος. Ο κρότος από τον πυροβολισμό που σκότωσε τον πατέρα μου ήχησε ξανά στο κεφάλι μου και πήρα μια βαθιά ανάσα για να μη χάσω την ψυχραιμία μου. Δεν είχα μιλήσει σε κανέναν για τους εφιάλτες, ούτε για τον φόβο που αισθανόμουν κάθε φορά που σκεφτόμουν όσα είχαν συμβεί, ούτε για το γεγονός ότι η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή όταν άκουγα έναν σχετικά δυνατό κρότο κάπου γύρω μου. Δεν ήθελα να παραδεχτώ ότι ο πατέρας μου είχε καταφέρει να μου προκαλέσει ξανά ένα τραύμα, σαν να μη μου έφτανε το ότι δεν μπορούσα να κοιμηθώ στο σκοτάδι αν δεν είχα

τον Νικ δίπλα μου... Δε σκόπευα να παραδεχτώ ότι δεν μπορούσα να κοιμηθώ ήσυχη, ούτε ότι δεν μπορούσα να σκέφτομαι τον πατέρα μου να κείτεται νεκρός δίπλα μου, ότι ο τρόπος με τον οποίο το αίμα του πιτσιλίσσε το πρόσωπό μου με έκανε να χάσω τα λογικά μου. Αυτά τα κρατούσα για μένα: δεν ήθελα να ξέρει κανείς ότι ένιωθα ακόμη πιο τραυματισμένη από πριν, ότι η ζωή μου συνέχιζε να αποτελεί βορά των φόβων που μου είχε προξενήσει εκείνος ο άντρας. Αντιθέτως, η μητέρα μου ήταν πιο ήσυχη από ποτέ, δεδομένου ότι ο τρόμος που πάντα προσπαθούσε να κρύψει είχε εξαφανιστεί. Πλέον ήταν απολύτως ευτυχισμένη με τον άντρα της, ήταν ελεύθερη. Αντιθέτως εγώ είχα ακόμη πολύ δρόμο μπροστά μου.

«Ακόμα να ντυθείς;» με ρώτησε τότε εκείνη η φωνή που με έκανε να ξεκαρδίζομαι στα γέλια σχεδόν καθημερινά.

Κοίταξα τη Γένα κι ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό μου. Η καλύτερή μου φίλη ήταν κούκλα, όπως πάντα. Πριν από λίγο καιρό έκοψε τα μακριά μαλλιά της και τώρα της έφταναν μέχρι τους ώμους. Επέμεινε να κάνω κι εγώ το ίδιο, αλλά ήξερα ότι ο Νικ λάτρευε τα μακριά μαλλιά μου, οπότε τα άφησα όπως ήταν. Μου έφταναν μέχρι τη μέση, αλλά μου άρεσαν.

«Σου έχω πει πόσο θαυμάζω τον πεταχτό σου κώλο;» σχολίασε περνώντας από δίπλα μου και με χτύπησε ελαφριά στον πισινό.

«Είσαι μουρλή», αποκρίθηκα παίρνοντας το φόρεμά μου για να το φορέσω. Η Γένα πλησίασε το χρηματοκιβώτιο που υπήρχε ακριβώς κάτω από την παπουτσοθήκη μου. Δεν ήξερα καν τον συνδυασμό επειδή δεν το χρησιμοποιούσα, αλλά από τότε που το ανακάλυψε η Γένα, είχε αποφασίσει να φυλάξει διάφορα πράγματα σε αυτό.

Έσκασα στα γέλια όταν την είδα να βγάζει ένα μπουκάλι σαμπάνια με δυο ποτήρια.

«Θα πιούμε στην ενηλικίωσή σου», πρότεινε γεμίζοντας τα ποτήρια και μου έδωσε ένα. Χαμογέλασα. Ήξερα ότι, αν με έβλεπε η μητέρα μου θα με σκότωνε, αλλά στην τελική είχα γενέθλια κι έπρεπε να το γιορτάσω, σωστά;

«Στην υγεία μας», πρόσθεσα.

Τσουγκρίσαμε και φέραμε τα ποτήρια στα χείλη. Ήταν πεντανόστιμη, όπως έπρεπε –ήταν Cristal και κόστιζε πάνω από τριακόσια δολάρια–, αλλά η Γένα επέλεγε πάντα τα μεγαλεία, ήταν συνηθισμένη σε τέτοιες πολυτέλειες και ποτέ δεν της έλειπε τίποτα.

«Το φόρεμα είναι εντυπωσιακό», σχολίασε κοιτώντας με μαγεμένη.

Χαμογέλασα και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Το φόρεμα ήταν πανέμορφο, λευκό και κολλητό, με λεπτή δαντέλα που έφτανε έως τους καρπούς μου, αποκαλύπτοντας το ανοιχτό μου δέρμα μέσα από τα διάφορα γεωμετρικά σχέδια. Τα παπούτσια ήταν επίσης απίθανα και μ' έκαναν να φτάνω στο ύψος της Γένα. Εκείνη φορούσε ένα κοντό, μπορντό φόρεμα σε γραμμή άλφα.

«Έχει πολύ κόσμο κάτω», μου ανακοίνωσε αφήνοντας το ποτήρι της δίπλα στο δικό μου. Εγώ έκανα το αντίθετο: το πήρα και ήπια όλη τη σαμπάνια μονομιás.

«Σοβαρά;» ξεφώνισα κι άρχισα να αγχώνομαι. Ξαφνικά, δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Το φόρεμά μου παραήταν στενό, δε με άφηνε να πάρω ανάσα.

Η Γένα με κοίταξε και χαμογέλασε πονηρά.

«Γιατί γελάς;» αποκρίθηκα και τη ζήλευα που δε χρειαζόταν να περάσει τα ίδια μ' εμένα.

«Τίποτα, ξέρω ότι τα σιχαίνεσαι όλα αυτά, αλλά ηρέμησε», απάντησε και πλησίασε στο αυτί μου. «Εγώ είμαι εδώ για να βεβαιωθώ ότι θα περάσουμε τέλεια», πρόσθεσε χαμογελώντας και μου έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

Της χαμογέλασα με ευγνωμοσύνη. Μπορεί το αγόρι μου να έχανε τα γενέθλιά μου, αλλά τουλάχιστον είχα δίπλα μου την καλύτερή μου φίλη.

«Να κατεβούμε;» μου πρότεινε φτιάχνοντας το φόρεμά της.

«Έχουμε άλλη επιλογή;»

Είχαν μεταμορφώσει όλο τον κήπο. Η μαμά μου το είχε χάσει, είχε νοικιάσει μια λευκή τέντα εκδηλώσεων. Από κάτω της υπήρχαν ένα σωρό μπαλόνια, πολλά στρόγγυλα ροζ τραπέζια και πολύχρωμες καρτέλες, ανάμεσα από τις οποίες περνούσαν σερβιτόροι με σακάκια και παπιγιόν. Στη μια άκρη του χώρου είχε στηθεί ένα μπαρ όπου σέρβιραν ποτά, ενώ πάνω στα μεγάλα τραπέζια υπήρχαν διάφοροι δίσκοι με κάθε είδους φαγητά από μια εταιρεία κέτερινγκ. Δεν ήταν καθόλου του στιλ μου, αλλά ήξερα ότι η μητέρα μου ονειρευόταν να μου οργανώσει ένα τέτοιο πάρτι γενεθλίων. Πάντα αστειευόταν για τα δέκατα όγδοα γενεθλιά μου και για το γεγονός ότι θα πήγαινα να σπουδάσω. Φανταζόμασταν για πλάκα τι θα κάναμε σε αυτό το πάρτι αν κερδίσαμε το λαχείο και... επιτέλους, το είχαμε κερδίσει! Η κατάσταση είχε ξεφύγει.

Όταν εμφανίστηκα στον κήπο, όλοι φώναζαν «χρόνια πολλά» με μια φωνή, λες και δεν ήξερα ότι ήταν εκεί και με περίμεναν. Η μαμά μου με πλησίασε και με αγκάλιασε σφιχτά.

«Χρόνια πολλά, Νόα!» είπε και με έσφιξε με δύναμη. Την αγκάλιασα και σάστισα όταν συνειδητοποίησα ότι πίσω της είχε δημιουργηθεί μια ουρά ανθρώπων που ήθελαν να μου ευχηθούν. Είχαν έρθει όλοι οι φίλοι μου από το σχολείο, μαζί με πολλούς από τους γονείς τους που είχαν γίνει φίλοι της μητέρας μου, όπως και πολλοί γείτονες και φίλοι του Γουίλιαμ. Αγχώθηκα τόσο πολύ που, άθελά μου, το βλέμμα μου άρχισε να αναζητά τον Νικόλας στον κήπο: μόνο εκείνος μπορούσε να με ηρεμήσει. Ωστόσο, δεν υπήρχε ίχνος του πουθενά... Το ήξερα, δε θα ερχόταν, βρισκόταν σε άλλη πόλη και δε θα τον συναντούσα μέχρι το τέλος της επόμενης εβδομάδας, που ήταν η αποφοίτησή μου, αλλά ένα μικρό κομμάτι μου ήλπιζε ότι θα τον έβλεπε απόψε.

Χαιρετούσα καλεσμένους για πάνω από μια ώρα, μέχρι που επιτέλους με πλησίασε η Γένα για να με τραβήξει ως το μπαρ. Ήταν χωρισμένο στα δυο, από τη μία για τους κάτω των είκοσι ένα που δεν μπορούσαν να πιουν αλκοόλ κι από την άλλη για τους γονείς.

«Έχεις κοκτέιλ με το όνομά σου», μου είπε γελώντας.

«Η μητέρα μου χάζεψε τελείως», σχολίασα ενώ ένας σερβιτόρος μάς σέρβιρε το κοκτέιλ. Το αγόρι με κοίταξε και χαμογέλασε προσπαθώντας να μη σκάσει στα γέλια. Υπέροχα, σίγουρα θα με θεωρούσε ψωνάρα.

Όταν είδα το ποτό, κόντεψα να μείνω στον τόπο. Ένα ποτήρι μαρτίνι με ένα φούξια υγρό, πολύχρωμη ζάχαρη στο χείλος και μια διακοσμητική φράουλα στην άκρη. Στον πάτο του ποτηριού, μικρές λευκές περλίτσες σχημάτιζαν τον αριθμό δεκαοχτώ.

«Κάτι τού λείπει», επισήμανε η Γένα κι έβγαλε στα κρυφά ένα μπουκάλι και έριξε λίγο αλκοόλ στα ποτά μας. Έπρεπε οπωσδήποτε να συγκρατηθώ αν ήθελα να μη γίνω λιώμα μέχρι τα μεσάνυχτα.

Ένας αρκετά τίμιος ντιτζέι έπαιζε διάφορα είδη μουσικής και οι φίλοι μου χόρευαν σαν δαιμονισμένοι. Το πάρτι είχε επιτυχία.

Η Γένα με είχε σύρει να χορέψω μαζί της, χοροπηδούσαμε σαν τρελές κι είχα πεθάνει από τη ζέστη. Ήταν προφανές, πλησίαζε το καλοκαίρι.

Ο Λάιον μας παρατηρούσε από τη μια άκρη της πίστας. Στηριζόταν σε μια κολόνα και κοιτούσε τον ξέφρενο χορό της Γένα. Γέλασα και, κουρασμένη, άφησα τη Γένα να χορέψει με τους υπόλοιπους.

«Βαριέσαι, Λάιον;» τον ρώτησα αφού στάθηκα δίπλα του.

Εκείνος μου χαμογέλασε ευδιάθετα, αλλά καταλάβαινα ότι κάτι τον απασχολούσε. Το βλέμμα του ακολουθούσε τη Γένα.

«Χρόνια πολλά, αρχικά», είπε, αφού ακόμη δεν είχαμε βρει ευκαιρία να τα πούμε μόνοι. Μου φαινόταν περίεργο που ήταν εδώ χωρίς τον Νικ. Ο Λάιον δεν πολυήξερε τους υπόλοιπους από την τάξη μας. Ο Λάιον και ο Νικ ήταν πέντε χρόνια μεγαλύτεροι από τη Γένα και εμένα και η διαφορά στην ηλικία μας ήταν εμφανής. Τα παιδιά από το σχολείο ήταν πολύ πιο ανώριμα από αυτούς και ήταν λογικό να μη θέλουν να έρχονται μαζί μας όταν βγαίναμε με τους φίλους μας.

«Ευχαριστώ», απάντησα. «Μίλησες καθόλου με τον Νικ;»

ρώτησα με έναν κόμπο στο στομάχι. Ακόμη δε με είχε πάρει τηλέφωνο ούτε μου είχε στείλει κάποιο μήνυμα.

«Χτες μου είπε ότι είχε πήξει στη δουλειά. Ούτε να φάει δεν τον αφήνουν στο γραφείο, αλλά πρόλαβε να μου ζητήσει να μην πάρω τα μάτια μου από πάνω σου», πρόσθεσε και με κοίταξε χαμογελώντας.

«Κι όμως τα μάτια σου φαίνεται να 'ναι κολλημένα πάνω σ' έναν συγκεκριμένο άνθρωπο», είπα όταν τον είδα να στρέφει ξανά το βλέμμα του προς τη Γένα. Εκείνη γύρισε εκείνη ακριβώς τη στιγμή κι ένα χαμόγελο πραγματικής ευτυχίας σχηματίστηκε στο πρόσωπό της. Ήταν τρελά ερωτευμένη με τον Λάιον. Όταν κοιμόταν στο σπίτι μου, μιλούσαμε για ώρες για το πόσο τυχερές ήμασταν που ερωτευτήκαμε δυο αγόρια που ήταν φίλοι. Ήξερα από πρώτο χέρι ότι η Γένα δε θα ήθελε ποτέ κανέναν άλλον και μου άρεσε που και ο Λάιον ήταν εξίσου τσιμπημένος μαζί της. Όλο αυτόν τον καιρό είχα καταλήξει να λατρεύω τη Γένα, ήταν πραγματικά η καλύτερή μου φίλη και την αγαπούσα πολύ. Πάντα ήταν εκεί για μένα όταν τη χρειαζόμουν και μου είχε δείξει πώς πρέπει να φέρεται αληθινά μια φίλη. Δεν ήταν ζηλιάρα, ούτε χειριστική και μνησικακή όπως η Μπεθ στον Καναδά. Και, φυσικά, ήξερα ότι δεν μπορούσε να μου κάνει κακό, ή τουλάχιστον όχι ηθελημένα.

Μας πλησίασε κι έδωσε ένα τρυφερό φιλή στον Λάιον. Εκείνος την έσφιξε στοργικά κι εγώ απομακρύνθηκα με μια ξαφνική θλίψη να φωλιάζει μέσα μου. Μου έλειπε ο Νικ, θα ήθελα να ήταν εδώ, τον χρειαζόμουν. Κοίταξα ξανά το κινητό μου και δεν είχα τίποτα, ούτε κλήση, ούτε μήνυμα. Είχα αρχίσει να σπάζομαι, δυο δευτερόλεπτα θα του έπαιρνε να μου στείλει ένα μήνυμα. Τι διάολο είχε πάθει;

Πήγα στο μπαρ, εκεί όπου ο μπάρμαν σέρβιρε ποτά στους άνω των είκοσι ενός. Ήταν ο ίδιος που είχε αναλάβει να σερβίρει τα κοκτέιλ μου με τη βοήθεια μιας άλλης σερβιτόρας.

Κάθισα στο μπαρ και τον κοίταξα. Σκεφτόμουν πώς να τον καλοπιάσω για να μου βάλει ένα ποτό.

«Ζητάω πολλά αν σου πω να μου βάλεις να πιω κάτι που να μην είναι ροζ και να έχει αλκοόλ;» είπα γνωρίζοντας ότι θα με έστελνε πίσω από εκεί που ήρθα.

Προς μεγάλη μου έκπληξη χαμογέλασε, κι αφού βεβαιώθηκε ότι δεν τον έβλεπε κανείς, έβγαλε ένα σφηνοπότηρο και το γέμισε με ένα λευκό ποτό.

«Τεκίλα;» ρώτησα χαμογελώντας.

«Αν σε ρωτήσουν, δεν ήμουν εγώ», απάντησε ενώ κοιτούσε από την άλλη.

Γέλασα κι έφερα γρήγορα το σφηνάκι στα χείλη. Η γουλιά έκαψε τον λαιμό μου, αλλά ήταν πραγματικά νόστιμο.

Γύρισα κι είδα τη Γένα να τραβάει τον Λάιον προς μια σκοτεινή γωνία. Είχα αρχίσει να καταθλίβομαι που έβλεπα τους φίλους μου να φιλιούνται και να αγκαλιάζονται.

Ανάθεμά σε, Νικόλας Λάιστερ, που δε σταματώ να σε σκέφτομαι ούτε δευτερόλεπτο.

«Άλλο ένα;» μου πρότεινε ο σερβιτόρος. Ήξερα ότι το παράκανα, αλλά δικό μου ήταν το πάρτι και μου άξιζε να πάρω αυτό που ήθελα, σωστά;

Ήμουν έτοιμη να το πιω, όταν, ξαφνικά, ένα χέρι εμφανίστηκε από το πουθενά και μου το άρπαξε.

«Νομίζω ότι έχεις ήδη πει αρκετά», με διαβεβαίωσε μια φωνή. *Αυτή η φωνή.*

Σήκωσα το βλέμμα μου και τον είδα: ο Νικ. Φορούσε καλό πουκάμισο και παντελόνι, τα μαύρα μαλλιά του ήταν επιμελώς ατημέλητα, ενώ τα καταγάλανα μάτια του έλαμπαν με συγκροτημένη και μυστηριώδη συγκίνηση και συνάμα ξεχειλίζουν από χαρά.

«Θεέ μου!» ξεφώνισα φέρνοντας τα χέρια στο στόμα μου. Ένα χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπό του, *το δικό μου χαμόγελο.* Πήδηξα στην αγκαλιά του ένα δευτερόλεπτο μετά. «Ηρθες!» φώναξα με το μάγουλό μου να ακουμπά το δικό του και τον έσφιξα πάνω μου, εισπνέοντας τη μυρωδιά του και νιώθοντας ξανά ολόκληρη.

Με έσφιξε δυνατά, με το ζόρι μπορούσα να πάρω ανάσα. Θεέ μου, ήρθε, ήταν εδώ μαζί μου.

«Μου έλειψες, Φακιδίτσα», μου εκμυστηρεύτηκε στο αυτί κι ύστερα έγειρε το κεφάλι μου προς τα πίσω και ακούμπησε τα χέιλη του πάνω στα δικά μου.

Ένωσα τις νευρικές μου απολήξεις να ξυπνούν, είχα δεκατέσσερις ολόκληρες μέρες να νιώσω το στόμα του πάνω στο δικό μου και τα χέρια του πάνω στο σώμα μου.

Αποτραβήχτηκε και το βλέμμα του διαπέρασε όλο μου το κορμί με λαχτάρα.

«Είσαι πανέμορφη», μουρμούρισε με βραχνή φωνή βάζοντας τα χέρια του στη μέση μου και τραβώντας με κοντά του.

«Τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησα προσπαθώντας να κατευνάσω την επιθυμία που είχα να συνεχίσω να τον φιλάω. Ήξερα ότι δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα, ήμασταν περιτριγυρισμένοι από κόσμο και οι γονείς μας ήταν κάπου εδώ τριγύρω... Αγχώθηκα.

«Δεν υπήρχε περίπτωση να χάσω τα γενέθλιά σου», με διαβεβαίωσε και το βλέμμα του στράφηκε ξανά στο σώμα μου. Η ατμόσφαιρα ήταν φανερά ηλεκτρισμένη. Δεν είχαμε περάσει τόσο χρόνο χωρίς από τότε που είχαμε αρχίσει να βγαίνουμε. Είχα συνηθίσει να τον έχω πλάι μου σχεδόν καθημερινά.

«Πώς κατάφερες να έρθεις;» ρώτησα με το κεφάλι στο στέρνο του. Δεν ήθελα να σταματήσω να τον αγκαλιάζω.

«Μη ρωτάς καλύτερα», απάντησε και με φίλησε στο κεφάλι. Μύρισα το άρωμά του και έκλεισα τα μάτια εκστασιασμένη.

«Ωραίο πάρτι», είπε γελώντας.

Αποτραβήχτηκα και τον αγριοκοίταξα.

«Δεν ήταν δική μου ιδέα».

«Το ξέρω», με διαβεβαίωσε με ένα πλατύ χαμόγελο.

Η καρδιά μου θα έσκαγε από την τόση ευτυχία. Μου είχε λείψει αυτό το χαμόγελο.

«Θέλεις να δοκιμάσεις το κοκτέιλ “Νόα”;» είπα και γύρισα προς τον μπάρμαν, που με άκουσε κι έπιασε δουλειά.

«Έχεις και ομώνυμο κοκτέιλ, Φακιδίτσα;» με ρώτησε και

έσμιξε τα φρύδια όταν λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ο μπάριμαν τού σέρβιρε το ροζ ποτό με τη φράουλα στο πλάι.

Έμεινε να το κοιτάζει με μια έκφραση που με έκανε να βάλω τα γέλια.

«Υποθέτω ότι πρέπει να το δοκιμάσω...»

Ο καημένος το ήπие ολόκληρο χωρίς να βγάλει άχνα, παρόλο που ήξερα ότι είχε γεύση λιωμένου ζαχαρωτού.

Το χαμόγελό μου δεν κρυβόταν και η χαρά μου ήταν μεταδοτική. Με τράβηξε και τα χείλη του πήγαν κατευθείαν στο αυτί μου. Ίσα που άγγιξε τον λαιμό μου, κι ένιωσα να θέλω να πεθάνω απλώς και μόνο επειδή το στόμα του ήρθε σ' επαφή με το δέρμα μου.

«Πρέπει να μπω μέσα σου», μου είπε τότε.

Τα πόδια μου άρχισαν να τρέμουν.

«Δε γίνεται εδώ», απάντησα ψιθυριστά, σε μια προσπάθεια να παραμείνω ψύχραιμη.

«Με εμπιστεύεσαι;» με ρώτησε ύστερα.

Τι χαζή ερώτηση ήταν αυτή; Τον εμπιστευόμουν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον.

Τον κοίταξα στα μάτια, αυτή ήταν η απάντησή μου.

Χαμογέλασε με εκείνον τον τρόπο που με τρέλαινε.

«Περίμενέ με πίσω από το σπιτάκι της πισίνας», μου είπε και μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί στα χείλη. Πριν προλάβει να φύγει, γραπώθηκα από το μπράτσο του.

«Δε θα έρθεις μαζί μου;» είπα αγχωμένη.

«Το ζήτημα είναι να μην καταλάβει κανείς τι πάμε να κάνουμε, μωρό μου», επισήμανε με εκείνο το πονηρό χαμόγελο που με έκανε να τρέμω ολόκληρη.

Τον είδα να φεύγει και να χαιρετά τους καλεσμένους, εκπέμποντας αυτοπεποίθηση από κάθε πόρο του σώματός του. Έμεινα να τον παρατηρώ για λίγο κι ένιωθα τις πεταλούδες να κάνουν βόλτες στο στομάχι μου. Δεν ήθελα να παραδεχτώ πόσο φοβόμουν να πάω έως εκεί μόνη, στο σκοτάδι και μακριά από όλους.

Προσπάθησα να ελέγξω την αναπνοή μου, άρπαξα το σφηνάκι

απ' το μπαρ και το έφερα στο στόμα μου. Το αλκοόλ με ηρέμησε για λίγα δευτερόλεπτα. Πήρα μια βαθιά ανάσα και κατευθύνθηκα προς την πισίνα, μακριά από την τέντα και το σημείο όπου όλοι οι υπόλοιποι χόρευαν και διασκεδάζαν. Περπατούσα στην άκρη της πισίνας προσπαθώντας να μην πέσω στο νερό, μέχρι που έφτασα στο μικρό σπίτι που υπήρχε από πίσω. Τα δέντρα που περιέβαλλαν το σπίτι υψώνονταν στην άλλη πλευρά ενώ στα αυτιά μου είχα τον ήχο των κυμάτων που έσκαγαν στην ακτή λίγο πιο πέρα. Στηρίχτηκα στον τοίχο, ακούγοντας ακόμη τη φασαρία που έκαναν οι καλεσμένοι και προσπαθώντας να μη χάσω την ψυχραιμία μου.

Έκλεισα τα μάτια μου αγχωμένη και τότε τον άκουσα να καταφτάνει. Τα χείλη του ήρθαν με τέτοια ορμή πάνω στα δικά μου, που δεν πρόλαβα να πω λέξη. Άνοιξα τα μάτια και συνάντησα το βλέμμα του.

Τα μάτια του τα έλεγαν όλα.

«Δεν έχεις ιδέα πόσο μου έλειψε αυτό», σχολίασε ενώ με έπιασε από τον λαιμό κι άρχισε να με φιλά τρυφερά.

Έλιωσα, στην κυριολεξία, στην αγκαλιά του.

«Θεέ μου... πόσο λαχταρούσα να σ' αγγίξω», αναφώνησε και τα χέρια του περιηγήθηκαν από πάνω έως κάτω στα πλευρά μου, ενώ χάιδευε απίστευτα αργά τον λαιμό μου με τη μύτη του.

Τα χέρια μου τινάχτηκαν προς τον λαιμό του και τον τράβηξα ξανά στο στόμα μου. Αυτή τη φορά φιληθήκαμε πιο απεγνωσμένα, ζεσταινόμεσταν σαν φωτιά που σιγοκαίει έπειτα από μια πυρκαγιά, η γλώσσα του περιπλεκόταν ορμητικά με τη δική μου κι εκείνος πίεζε το σώμα του πάνω στο δικό μου. Ήθελα να τον αγγίξω, ήθελα να νιώσω το δέρμα του στα δάχτυλά μου.

«Σου έλειψα, Φακιδίτσα;» ρώτησε ενώ χάιδευε το μάγουλό μου με το ένα χέρι και με περιεργαζόταν σαν να ήμουν εγώ το δώρο κι όχι αυτός.

Προσπάθησα να γνέψω, αλλά η αναπνοή μου ήταν τόσο ακανόνιστη, που απλώς αναστέναξα κοφτά, κι ύστερα ξανά με περισσότερη ένταση όταν τα χείλη του κατευθύνθηκαν στον λαιμό μου.

«Δε σκοπεύω να ξαναφύγω», είπε ανάμεσα απ' τα φιλιά.

Χαμογέλασα απρόθυμα.

«Αυτό δεν εξαρτάται από σένα».

«Θα σε πάρω μαζί μου... όπου κι αν πάω».

«Ακούγεται πολύ ρομαντικό», απάντησα και του φίλησα το σαγόνι.

Ο Νικ κράτησε στα χέρια του το πρόσωπό μου.

«Το εννοώ, μου έλειψες».

Άρχισα πάλι να γελάω και τότε με σταμάτησε μ' ένα φιλί γεμάτο πάθος.

«Θέλω να σου βγάλω αυτό το κωλοφόρεμα», γρύλισε μέσα απ' τα δόντια του ενώ άρχιζε να με γδύνει μέχρι που το φόρεμα στάθηκε γύρω απ' τη μέση μου. Κάρφωσε τα μάτια του στο γυμνό μου δέρμα και στο βλέμμα του άστραφτε ένας σκοτεινός πόθος, φουντωμένος απ' την απόσταση και τον χρόνο που περάσαμε χώρα.

«Θα σου 'κανα έρωτα όλη τη νύχτα», μου είπε. Τα χέρια του σταμάτησαν στο λάστιχο του εσώρουχού μου.

Αναρίγησα ολόκληρη.

«Προτιμάς να περιμένουμε;» ρώτησε με τον πόθο να λάμπει στα σκοτεινιασμένα μάτια του. «Θα σε πήγαινα στο σπίτι μου, αλλά υποθέτω ότι θα τους λείψεις».

«Ναι, σωστά υποθέτεις...» είπα δαγκώνοντας το χείλος μου. Ποτέ δεν το είχαμε κάνει υπό τέτοιες συνθήκες, αλλά δεν ήθελα να περιμένω. Ο Νικ με κόλλησε στον τοίχο κι ένιωσα το ερεθισμένο σώμα του κόντρα στο δικό μου.

«Θα το κάνουμε γρήγορα, δε θα μας δει κανείς», με διαβεβαίωσε στο αυτί χωρίς να σταματήσει να με φιλά.

Τελικά έγινα καταφατικά και τότε άρχισε να κατεβάζει το εσώρουχό μου μέχρι που το έριξε στο έδαφος.

Τα δάχτυλά μου γύρεψαν τη γραβάτα του και την τράβηξα για να τη βγάλω.

«Θέλω να σε δω», είπα κι αποτραβήχτηκα.

Χαμογέλασε στοργικά και με φίλησε στην άκρη της μύτης κι

έπειτα καθοδήγησε τα χέρια μου μέχρι να καταφέρω να τα τυλίξω γύρω απ' τον λαιμό του.

Τον περιεραζόμουν ακίνητη όσο ξεκούμπωνε το παντελόني του. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα με είχε κολλήσει στον τοίχο. Με κοίταξε γλυκά, με τις κόρες διεσταλμένες, προετοιμάζοντάς με, εκπέμποντας χιλιάδες συναισθήματα. Με φίλησε και ύστερα μπήκε μέσα μου. Εδώ και κάποιους μήνες είχα ξεκινήσει να παίρνω αντισυλληπτικά και χαιρόμουν που μπορούσα να τον νιώσω πραγματικά, χωρίς κανένα εμπόδιο. Έβγαλα μια πνιχτή κραυγή και μου έκλεισε το στόμα με το χέρι του.

«Δεν πρέπει να κάνεις φασαρία», με προειδοποίησε ενώ στεκόταν ακόμη ακίνητος.

Έγνεψα με όλα τα νεύρα στο σώμα μου τεταμένα. Άρχισε να κινείται, στην αρχή αργά κι έπειτα επιταχύνοντας τον ρυθμό. Με κάθε του ώθηση, η ηδονή γιγαντωνόταν μέσα μου κι εκείνος πήρε το χέρι του από το στόμα μου και χάιδεψε εκείνο το σημείο που λαχταρούσε το άγγιγμά του.

«Νικ...»

«Περίμενε...» μου ζήτησε ενώ με έσφιγγε με δύναμη από τους μηρούς. Έκλεισα τα μάτια προσπαθώντας να συγκρατηθώ. «Θα τελειώσουμε μαζί», ψιθύρισε στο αυτί μου.

Τα δόντια του άρπαζαν το κάτω μου χέιλος, με δάγκωσε και ένιωσα την ηδονή να εντείνεται μέσα μου τόσο, που δεν μπόρεσα να κρατηθώ άλλο. Κάλυψε το στόμα μου με το δικό του κι έπνιξε την κραυγή που βγήκε από τα χείλη μου. Τον κατάλαβα αμέσως να σφίγγεται κι ύστερα γρύλισε, συνοδεύοντάς με στο ηδονικό αυτό ταξίδι.

Έριξα προς τα πίσω το κεφάλι μου σε μια προσπάθεια να ηρεμήσω την αναπνοή μου, ενώ ο Νίκολας με κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά του.

«Σ' αγαπάω, Νικ», είπα όταν τα μάτια του στάθηκαν επίμονα στα δικά μου.

«Εγώ κι εσύ δεν είμαστε φτιαγμένοι για να 'μαστε χώρια», απάντησε.

ΝΙΚ

ΓΑΜΩΤΟ, ΠΟΣΟ ΜΟΥ ΉΧΕ λείψει! Οι μέρες μου φαίνονταν ατελείωτες, να μη μιλήσω για τις εβδομάδες. Δούλεψα τις διπλάσιες ώρες για να με αφήσουν να επιστρέψω νωρίτερα, αλλά άξιζε τον κόπο και μόνο γι' αυτό.

«Είσαι καλά;» ρώτησα λαχανιασμένος. Ποτέ δεν το είχαμε κάνει έτσι. Με τη Νόα συγκρατιόμουν, της φερόμουν όπως της άρμοζε, αλλά αυτή τη φορά δεν άντεχα να περιμένω. Μόλις την είδα, ήθελα να την κάνω δική μου.

Τα μάτια μας συναντήθηκαν και ένα απίστευτο χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπό της.

«Ήταν...» είπε, αλλά τη σταμάτησα με ένα φιλί. Φοβόμουν για το τι μπορεί να έλεγε, χάθηκα στο πάθος της στιγμής. Εκείνο το βράδυ ήταν πιο εκθαμβωτική από ποτέ και το αθώο φόρεμα που φορούσε με τρέλαινε.

«Σ' αγαπώ σαν τρελός, το ξέρεις, έτσι;» της είπα ενώ αποτραβιόμουν.

«Εγώ σ' αγαπώ πιο πολύ», απάντησε και όταν το έκανε παρατήρησα ότι είχε λίγο αίμα στα χείλη της.

«Σε πόνεσα», σχολίασα χαϊδεύοντας το κάτω χείλος της και καθαρίζοντας τη μικρή σταγόνα αίματος. Γαμώτο, πόσο άξεστος και μαλάκας ήμουν; «Συγγνώμη, Φακιδίτσα».

Εκείνη έγλειψε το χείλος της αφηρημένα με το βλέμμα στραμμένο πάνω μου.

«Αυτό ήταν διαφορετικό», μου είπε ένα δευτερόλεπτο αργότερα. Και προφανώς ήταν.

ΤΑ ΛΑΘΗ

ΒΙΒΛΙΟ 2

Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΛΑΪΣΤΕΡ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗ ΖΩΗ.

Όταν η Νόα ερωτεύτηκε τον Νικ, ήξερε ότι η σχέση τους δε θα ήταν εύκολη: είναι εκ διαμέτρου αντίθετοι άνθρωποι, δυο σπύρτα αναμμένα που, σαν συναντιούνται, πετούν σπίθες... από κάθε άποψη.

Μέχρι στιγμής, το πάθος τους ήταν πιο δυνατό απ' την περηφάνια, αλλά η διαφορά ηλικίας, οι σπουδές, τα πάρτι, οι γονείς τους και τα φαντάσματα που τους στοιχειώνουν δοκιμάζουν τη σχέση τους ξανά και ξανά, παραμονεύοντας σαν ωρολογιακή βόμβα που απειλεί να τινάξει τα πάντα στο αέρα.

*Είναι πραγματικά έτοιμη η Νόα να αντιμετωπίσει
τους φόβους της και να εμπιστευτεί ξανά;*

*Θα μπορέσει ο Νικόλας να αφήσει πίσω το παρελθόν του
και να ανοίξει την καρδιά του σ' έναν μόνο άνθρωπο;*

3 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Από 17 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29913